

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Prenumeratiune nouă

la

„Telegraful Român”

care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe trimestrul Octombrie-December al anului 1885, cu prețul cel mai moderat, ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumerațiune se trimit mai cu înlesnire pelângă asignațiuni postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerantului, al comunei unde se află cu domiciliul, și eventual al poștei ultime se fie scrise bine, ca să se poată cetă.

Se atrage atențiunea on. domni abonați, al căror abonament se sfârșește cu ultima Septembrie 1885, a-și înnoi din vreme abonamentul, pentru ca să nu fie espeditura silită a sista, sau a întârția cu espedirea foaiei *).

Editura „Telegrafului Român” în Sibiu.

*) O înlesnire foarte mare în espedițiune se face prin lipirea unei fășii de adresă dela abonamentul ultim.

Sibiu, 9 Septembrie 1885.

Avem mare trebuință de pace și de siguranță noi cesti din Ungaria, o scim bine aceasta și nu aveam trebuință să ni-o spună poliția din Sibiu.

Avem trebuință de pace și liniște spre a putea suporta greutățile publice, cari și de și se înmulțesc și agitațiunile fără margini numai stricăciune pot produce, folos însă ca în palmă.

Și cumcă agitațiunile neliniscesc pacinica dezvoltare a poporului nostru, aceasta o dovedesce modul de procedere al organelor statului în descoperirea manifestului așa numitei „irredente române.”

Nu cu plăcere zăbovim noi la această temă, nu căci bine scim că ocară ocară rămâne, ori te vei indigna și vei respinge urmările ei, ori vei trece peste ea cu dispreț fără a o considera. Ocară ce ni se face e cu ochi și sprâncene, și nu proclamațiuni caută organele publice din stat.

A pune în lanțuri preoții români, a escorta între baionete „zu Fuss” cum se dice pe nemțesce, a escorta pre învățătorii nostri dicem între arme, pedestru și a-i arunca în temnițe nu însemnează a căuta după proclamațiuni, ci aceasta însemnează a agita și încă a agita la poruncă, a agita cu efect,

a agita cu scop vădit de a produce o mișcare, pe care nu o a produs manifestul irredentist, nu o a putut produce, căci poporul n'are cunoștință de acel manifest.

Vom vorbi limpede și românesce, ca bine să fim înțeleși, și vom vorbi concret, ca să nu se dică că am tăcut atunci, când lucrul se putea încă îndrepta.

Poporul nostru se uită la preotul seu, ca la o ființă mai înaltă, și el are reson să facă așa după cum face. Când vine omul pe lume, prin mâinile preotului trece în ceata creștinilor, și cu intrarea lui în vieța creștinească preotul este poveșuito-riul lui. La mormânt preotul dice cuvântul din urmă: Vecinică pomenire.

Ca părinte sufletesc preotul dă direcțiune întregii vieți morale a sateanului.

De aceea preotul nostru stă în deosebită vață la popor.

Vine acuma gendarmul, prinde pre preot de pe stradă, l i-a între pușcă, îl pune în cătuși, și bietul preot zorluind lanțul la picioare este escortat la temniță.

Poporul se uită și înmărmuresce.

Ochii minței lui se întunecă, și el cu amețeață se întreabă: Ce a făcut Părintele.

Până mai eri alaltăieri numai cei mai mari făcători de rele erau puși în lanțuri, și poporul când vedea escortându-se o asemenea ființă, fugia și se ascundea în casă.

Se întreabă deci: Ce a făcut Părintele.

Întrebarea aceasta e de tot naturală. Poporul voiesce să scie, ce a făcut Părintele, căci gendarmul și cătușele nu sunt lucruri de glumă.

Unica persoană, la care se mai poate el adresa este învățătorul.

Merge poporul la învățătorul, acesta încă e trântit la pământ, pus în cătușe, și hait la temniță.

Închipuiască și acuma omul nepreocupat agitațiunea ce se produce prin asemenea spectacole în comună. Noi nu mai completăm icoana, căci ne e groază!

Așa s'a întâmplat cu cele mai multe comune.

Puține au fost scutite de acest specimen de agitațiune. Ca ele însă se nu rămână în pace, despre aceasta s'a îngrijit lumea pe altă cale.

Organele administrative au dat poruncă, ca în fie-care comună să se spună în poruncă, că acest manifest irredentist trebuie trimis la domnul Fispan, de oare-ce așa e porunca.

Se scie cum se publică la noi astfel de ordinațiuni.

După-ce ese poporul din biserică, la o poruncă a judeului comunal, se opresce în jurul biserice, aici apoi i se dau poruncile.

Fiind-că din grația curentului de aji puțini solgăbirăi și notari de român mai avem, notarii unguri, nesciind românesce, spun grozăvenii judeului. Acesta apoi și mai mari grozăvenii spune oamenilor adunați în giurul biserice.

Noi reflectăm la partea tragică din acest lucru, și trecem peste cea comică.

Avem corespondențe înaintea noastră din mai multe comitate. Notari cu studii ne spun, că până acuma poporul nu scia nimica despre toată revoluția.

I s'a spus însă de proclamație, și în legătură cu ea a trebuit să se spună și cuprinsul proclamației, deoarece sunt oameni, cari dîlnic stau în corespondență cu România.

Astfelu se lătesce pe cale oficioasă cunoștința despre proclamația irredentistă.

Poporul stă uimit și dice: Măi!... și prin țară se scie, că deu rău ne merge nouă.

Organele publice pe calea apucată provoacă revoluțiunea și este datorința noastră să protestăm contra acestor procedări neomenoase și neoportune.

Poporul nostru n'are lipsă de agitațiune.

Poporul nostru e bun și blând, el ne ascultă, și bucuros și încredințează nouă soarta sa.

Poporul nostru însă ține mult la preotul seu și la învățătorul seu.

Și se revoaltă poporul nostru când și vede pre preot în cătuși și pre învățătorii între baionete.

Și se revoaltă dublu poporul nostru când, în ușa biserice și se spune, că popa e dus la temniță, pentru că se crede, că el a primit din țară scrisoare, în care se spuneau necazurile poporului, și-l chema la resmeriță.

Noi protestăm contra modului neuman observat în persecuția preotului și a învățătorului român, protestăm contra modului de perchisițiune înscenat cu scop de a provoca neliniștire în poporul nostru.

Protestăm contra modului, prin care suntem tractați ca un element revoluționariu, noi, cari am jertfit mult sânge pentru a suprima revoluția pornită în contra dinastiei.

Seliștea noastră, Sionul nostru.

După cum anunțaserăm încă în numărul trecut al jurnalului nostru, Escelența Sa Dl arhiepiscop și metropolit Miron Romanul a plecat Sâmbăta trecută la Seliște, unde a săvârșit Duminecă sfîntirea bisericii cei mari, renovată în anul acesta.

FOIȚA.

O călătorie la lună

de

Alecsandru Dumas.

(Traducere de V. G.)
(Încheiere)

Mărturisesc, că mi făcui o mare plăcere aflându-me într-o țară care me cunoasce.

— Numai de unde a putut să me cunoască aceasta găscă? N'am putut-o afla nici odată.

— „Pe legea mea da, i respunsei, eu sunt.

— „Te afli sănătos?

— „Pentru moment nu-mi merge rău, respunsei; dar mi-e teamă ca d'aci încolo să nu se întâmple vre-o schimbare.

— „Fără de a fi curios, continuă găscanul, pot a te întreba cum se întâmplă, ca să te întâlnesc la douăzeci de mii leghe departe de lună și la șasezeci mii leghe departe de pământ?

Atunci i povestii cum îmi dădurăți o comisiune pentru contele Charpentier, cum am întâlnit pe Berthelin, cum me invită la nuntă, cum m'am amețit, cum cădusem în urmă în riul l'Oureq, cum din l'Oureq trecusem în la Marne, din la Marne în Seina, și din Seina în mare. Apoi urmă istoria cu insula,

balta cu mocirlă, stânca și vulturul. Enarai cum această pasere miserabilă me duse până la lună, me abandonase pe coada lunei și cum omul din lună vedând, că o făceam să se clătine temându-se ca să nu-i vîrs apa, luă un topor și tăia bastonul.

Ca probă, despre aceea i arătai bastonul pe care l'aveam încă între genunchi.

Poate că m'ați întreba cum am putut să istorisesc toate aceste cădend, fiind-că târât prin greutatea mea, trebuia să cad mult mai iute decât pase-rile, care nu puteau sbura. Dar la comandamentul: Coeng! Coeng! care în limba găscelor însemnează: Îndoii-vă aripile! toată trupa își îndoia aripile; ne mai avînd nimic cu ce să se susțină, fie-care găscă cădea ca și mine, ca o peatră mare.

— „Ah! ah! făcui găscanul, care me ascultase cu atențiune, cât de bine te dai peste cap?

— „Me dau peste cap, numai vorbă.

— „Ce ai da acelui care ți-ar garanta, că te ar duce pe pământ așa de dulce, ca pe un pat de pene?

— „I-aș da binecuvîntarea mea mai întai și pe onoarea mea de om, i-aș mai adăuga un taler.

— „Ei bine, eu te-aș duce pe nimic.

— „Pe nimic? Asta e și mai bine.

— „Dar pe lângă o condițiune totuș.

— „Care?

— „Îmi vei jura, că nu vei mai vîna după găsce sîlbatică.

— „Oh! dacă i numai atîta, îți jur.

— „Cuog! făcui găasca sîlbatică. Care însemnează: Atențiune!

— „Aici! respunseră găsele.

— „Apucați fie-care câte un vîrf al bastonului cu ciocul vostru,” comandă găscanul.

Găsele ascultară.

— „Aici! și acuma întindeți aripile.”

Cele două găsce comandate își întinseră aripile și simții, că me opriam în cădere.

— „Ah! la naiba!” strigai eu.

Era respirațiunea care mi revenia.

Făcui o întorsătură pe baston și me aședai ca o femeie pe o măgăriță.

Me țineam de baston cu amîndouă mâinile și fiind-că uitându-me în jos me apucau ameteți, găscanul ordonă restului cetei să sboare pe sub mine și să-mi facă cu corpul un fel de covor.

Pe timpul întregii conversațiuni și operațiuni, noi ne scoboram pe nesimțite și pământul devenia nu numai din ce în ce mai vizibil, dar îl puteam privi în toate amănuntele.

Ne duceam cătră meadăi, căci acesta era drumul meu direct și revedeam succesiv Havre, Rouen, Parisul.

Încă în săptămâna premergătoare s'a prezentat o deputațiune la Escelența Sa, rugându-l ca să se vârsască în persoană acest important act. Răspunsul decisiv a urmat numai în zilele din urmă, hotărîndu-se ziua plecării pe Sâmbătă.

Era o zi frumoasă, ca de vară. Rațele ferbinți ale soarelui amestecându-se în noul de praf al caretelor, se întindeau în dunge lungi aurie pe câmpurile cosite și cucuruzele de jumătate coapte. Năduful era mare, dar idea că mergem la Seliște, ne făcea să uităm de toate.

Norocul sau întempleră, a voit ca să ajung și eu într-una din trăsurile, cari formau suita Escel. Sale, — un lucru ce mi-a făcut posibilă descrierea celor mai la vale.

Abia ești din Sibiu întrăm în comuna Turnișor, unde preotul local în ornat bisericesc cu evangelia în mână, o parte din poporațiune, copii de scoală cu învățătorul au întâmpinat cu urări de bine pe Escelența Sa. Tot așa la Cristian. — Escelența Sa sărutând evangelia, le mulțamea în cuvinte călduroase credincioșilor sei pentru atențiune și după aste conductul își continua drumul între urări vii de „să trăiască!”

Trecând din Cristian încolo, ne apropiam tot mai mult și mai mult de ținta dorită. Coloarea vineției a dealurilor se schimba încetul cu încetul într-una verde întunecoasă și apoi tot mai deschisă, până ce ajunși în vârful „hulei Săcelului” se desfășură în toată splendoarea sa un tablou pitoresc înaintea ochilor nostri. În stânga se ridicau nisce dealuri păduroase din a căror verșime se vedea ici colea câte un acoperiș suriu sau vre-un părete alb. Erau comunele Cacova și Sibiel. Tabloul era tăiat la mijloc de drumul țării în două, care se lungia dealungul șesului ca un covor alb, arătându-ne calea, ce o avem să o mai percurgem. Și vai lungă ni se mai părea! Locul dintre drumul țerei, care se perde într-un vârf de colină și dintre dealurile verzi din stînga, cari formează o strimtoare romantică, — zace afundită între arbori comuna Seliște, ținta călătoriei noastre, floarea marginimei.

Cu cugetul la locurile acele vesele, cari îmi reaminteau niște dulci suvenire din trecut, ședeam adânc într-o fantastică reverie. Când o salvă de urări me trezește din visurile mele. Ne-am oprit. Ce e?

În dreapta și'n stînga drumului erau înșirați cu totul vr'o 25—28 de călăreți în portul eroic românesc al ținutului, cu poziție soldățească, pe cai mărunți mocănești.

La mijloc între ei era postată preoțimea tractuală în frunte cu dl protopresbiter Dr. Nicolau Maier, care a felicitat pe Escelența Sa, în numele tractului seu, urându-i multe zile îndelungate, ca să poată veni cât mai des în acele părți. Esc. Sa i-a mulțumit dlui protopresbiter, s'a coborât din trăsură și s'a întreținut câte-va minute cu preoții, după ce au fost prezentați cu toții.

D'aci a mers conductul cu o pompă sărbătorească. Înainte porni trăsura dlui protopop, care conducea; urmară cele din suita, apoi trăsurile preoțimei tractuale vr'o 4—5 la număr. Călăreții ne petreceau într-un spalier frumos, făcându-ne să admirăm mersul numit „buiestru” al cailor și ținuta voinicească a flăcăilor.

După un trap de 30 minute ne cotim la crucea de pe drumul țării, și intrăm în Seliște.

Sosit la Paris strigai găscanului meu, care servia de călăuz:

— „Puțin mai la stînga, amice, mai la stînga!” El repeta în limba sa:

— „Puțin mai la stînga!”

Și noi merserăm spre stînga.

Mărturisesc, că revădui cu multă bucurie Damartin, Nanteuil, Crépy.

— „Puțin mai la dreapta! ăisei eu, ajuns la orașul cesta din urmă!”

Și găscanul apucă mai spre dreapta.

Deodată zării, că ceata în loc d'a se pleca se înălța.

„Dar aici este, strigai eu, amice găscane, aici este; scoboară-me odată! Eată Value la dreapta mea, eată Haramont la stînga mea, Fossés tocmai de desuptul meu. Scoboară-me odată! scoboară-me!”

Dar el striga:

— „Mai în sus! mai în sus!”

Și fără a me asculta, trupa i se supunea.

Îmi lungii mâna ca să-l prind; aveam o mânie teribilă de a-i suci gâtul.

El îmi scăpă, dar înțelese pe deplin intențiunea mea.

— „Ah! eată cât ești tu de recunoscător, Mocquet?” îmi ăise el.

Eram inversunat.

O parte însemnată a populațiunei aștepta în capul satului, în frunte cu comitetul parochial. De alungul stradei erau înșirați băieții de scoală și învățătorii cu stindardul lor, ear lângă acestia trupa pompierilor, care făcea treburile polițiale pentru susținerea bunei ordine; cadrele tabloului îl formau grupele de femei, cari se postară în jur, privind cu ochi lacomi și parte în genunchi la cele ce decurgeau.

Președintele comitetului parochial dl jude cercual I. Macsim, cu ifosul sărbătorec înăscut persoanei, vocea și cuvintelor sale, a rostit o scurtă dar măduvoasă cuvântare. Salutând pe Esc. Sa în numele comunei bisericesci și dând espresione bucuriei generale, îl asigură, că Esc. Sa venind în Seliște se va putea convinge, că aici sunt păstrate cu scumpătate și în originalitatea lor genuină vechile datini religioase și adevărata evlavie creștinească; dorind ca să se vârsască Escelența Sa actul cel aștepta în liniște și îndestulat închieia, acompaniat de un viitor de urări entusiastice. Escelența Sa îi răspunse în termeni călduroși, exprimându-și deosebită plăcere, de a putea veni în mijlocul acestei comune, ceace speră a o mai putea face și în viitor. Urmară iarăși vr'o trei salve de „să trăiască,” — și pornirăm înainte sporiți la număr prin alăturarea de noi călăreți cari îl petrecură apoi pe Escelența Sa până la casa dlui protopresbiter, unde și avu cuartirul.

*

Era pe la 6 oare după amiazi.

Am pornit în preumblare cu vechii cunoscuți din Seliște, povestind de una și alta.

Nu știu din întempleră sau cu intențiune ne-am pomenit odată înaintea bisericei celei mari sau de jos, cum îi mai ăice, adecă la cea renoită.

Privind aceste ziduri masive din afară, puțină schimbare veți că s'a făcut în ele. Deosebirea e numai, că s'au înălțat ferestile și poate s'a mai adaus vr'una la cele de mai nainte. Icoanele sfinte în stilul acela espres bisericesc, pe care în zugrăvirile noastre mai nouă de o importanță oare-care înzadar le mai cauți, sunt tot cele vechi; ele au rămas neatînse de ciocanul sacrilegiu al zidariului și împodobesc și ađi partea din afară a bisericei, mai cu seamă cea din partea altariului, — spunându-ne două lucruri: că poporațiunea aceasta are o evlavie exemplară și că reminiscențele din bătrâni sunt privitye p'aci de sfinte odoare, pe cari a le distruge păcat este.

După observările aceste, intrăm în biserică. Un sentiment de tainică sfilă ne pătrunde peptul și stăm privind la cele dinaintea noastră. Biserica provădută cu înalte boltituri, e foarte spacioasă. Naia bisericei e simplă și are forma unei cruci, a cărei brațe formează un rondo mai larg în fața altariului, făcând loc stranelor puse vis-à-vis. Jur împrejur stau scaunele tot cele vechi, dar vâpsite, formând prin figura lor curioasă un contrast bător la ochi cu stilul sculpturei de pe templă și cu celelalte arangiamenouale bisericei. Venind la țimpla însăși, ea ne surprinde prin bogăția arabescelor sale aurite, cari ne iau vederea. Aur și ear aur de sus până jos. Stilul e bizantin și întregul o combinație destul de gustuoasă.

Icoanele templei sunt lucrate de pictorul Georgescu cu bun gust și abstragend dela unele defecte ce li se ascriu, că sfinții sunt ceva prea grași, că icoana mântuitorului de lângă ușa împărătească are nește mustețe prea resucite și că în genere le lipsește icoanelor obicnuita aureolă a picturii no-

stre bisericesci, — servesc spre onoarea pictorului Dl Georgescu, cât și a comunei bisericesci, care a știut să facă o astfel de bună alegere.

În privința bisericei aflăm, că ea a fost zidită în timpul domniei fericitului împărat Iosif al II și că renovarea făcută, care după unii ar fi costat 4, după alții 8 până în 10 mii de fiorini, — a fost o necesitate impusă de recerînțele timpului nostru.

Mângăiați de cele ce vădusem am eșit din biserică ca să luăm parte la serviciul divin ce s'a oficiat încă în acea seară de Escelența Sa, cooperând dnii protosinceli Dr. I. Pușcariu, N. Frateșiu și director sem. I. Hannia din centru, dl protopresbiter Dr. Maier, preoții A. Borgia, Onisifor Borgia și I. Popa cu diaconul ceremonial Dl N. Borza. Târziu pela oarele 10 seara s'a sfârșit ceremonia petrecend conductul pe archiereu până la cartirul seu.

Între oaspeții veniți afară de personalul oficiar din centru enumerat mai sus, am vădut pe dl avocat P. Cosma, redactorul „Telegrafului Rom.” și alți impiegați subalterni din cancelaria consistorială. Ziua următoare au mai sosit dnii I. Popescu, G. Ioan cu familiile D-lor, Dl Dr. Comșa și alții.

Suntem recunoscători în deosebi ospitalității seliștenilor, a cărei reprezentanți au fost și sunt cu deosebire bravi învățători, cari au încuartirat și întreținut pe cei mai mulți dintre oaspeții veniți. Mulțumită și recunoștință lor!...

*

Ziua următoare, a fost pentru selișteni și pentru noi o întreită sărbătoare: — ziua Domnului, nascerea mamei lui și ziua în care avea să se sêvêrșască sfințirea desamintitei biserici.

Era o zi cum nici nu se putea mai frumoasă. Soarele strălucia în minunata sa splendoare, învălind într-o ceață de lumină feerică dealurile și pădurile verzi, ce încunjură această gură de rai a marginimei. În vîzduhul liniștit nu adia, de cât câte un zefir lin, aducându-ne tainice șoapte și dulci miresme, cari ne vîrsau nouă orășenilor o nouă viață în trupul moleșit de atmosfera infectată a biuroului.

Pe la 6 oare deja porniră signaliștii pompierilor cu trimbițe și dobe pe stradele curățite ale comunei, adunând pe cei chemați. Ne-am ridicat și noi din culcușurile noastre și întovărășiți de câțiva prietini am plecat în plimbare. Am eșit din comună și am suit dealul vecin până la isvorul „Netedu” lui. Nici timpul, nici locul, dar nici puterile nu me îngăduie a descrie divinitatea vedeniei care se desfășura aci înaintea noastră. Vorba aceea „să trăiești, să nu mai mori.” — Și cum stam acolo privind la comuna dăruită de toate bunătățile lumesti, — nu 'mi puteam ascunde niște sentimente, cari îmi pătrunseră toată ființa, făcendume să șterg în ascuns doi lacrimi din ochi.

Era sentimentul de bucurie și plăcere, ce l simțiam cunoscend trecutul și aventul, starea materială și intelectuală înfloritoare a acestei comune, și era altul sentimentul durerii, care 'mi neliniștia cugetul, cunoscend starea ei de ađi și reflectand la viitorul ei, în care nu puteam vedea de cât puține rađe de speranță licurind între norii cei negrii ai patimilor și a orbiei fracțiunilor de partide, cari 'și-au făcut lăcaș în Seliște.

Am fi fost neconștiențioși, dacă nu făceam nici o amintire de această împregiurare. Relele pe cari voim să le sanăm, trebuie înainte de toate să le cunoascem. Cu toate aceste nu voim să facem esposeul acestora — constatăm numai, că nu

— „Dar nu observi i ăisei eu, că ne depărțăm de casa generalului... ca să mergem unde nu știu nici eu nimic...”

— „Mocquet, ăise găscanul cu o voce dulce, pentru-că cineva e găscă de acolo nu urmează ca el să fie prost. N'ai vădut nimic?”

Într'adevăr, am vădut; am vădut castelul generalului, am vădut Villers—Cotterets și iată că apucăm la dreapta și că vîd Terté—Milonul precum și Melunul, Montargis, Moulins.

— „Da, tu ai vădut multe lucruri; dar n'ai vădut pe Petru grădinarul, care era ascuns după un gard cu pușca sa și care ne aștepta, ca să ne măcelăriască.”

— „La naiba! Petru este un nătărău, el nu v'ar fi nimerit.”

— „Este la noi la găsce, scumpul meu Mocquet, un proverb, care ăice că: nu sunt lovituri mai rele ca loviturile nătărăilor.”

— „Oh, Dăule, Dăule esclamai eu; dar unde ne ducem acuma? Bine! iată că vîd iară marea. Ce mare este asta?”

— „Este marea mediterană, pe care cei vechi o numiau interioră, fiind-că este închisă de toate părțile cu pămînt și n'are altă comunicațiune cu marea Ocean, decât strimtoarea de Gibraltar.”

— „Știi că ești foarte învățat ca găscă? i ăisei eu.

— „Am voiagiat mult, raspunse cu modestie găscanul.

— „Dar în fine, unde mergem?”

— „Mergem la lacul Tchad.

— „Unde se află lacul Tchad?”

— „În centrul Africei.

— „Cum în centrul Africei? în țeara negrilor?”

— „Drept.

— „Dar n'am nici o treabă acolo; nu voiesc să merg; stați! Ea'tă un bastiment care se duce la Marseille; scoboară mă pe bastiment, scoboară-me iute.

— „Nu te pot scobori așa deodată, tu știi bine, că pretutinden unde se află oameni, noi suntem în pericol.

— „Ei bine apropiete cât îți va fi posibil, eu me voi lăsa să cad.

— „Îți stă în voie.

— „Foarte bine... Aici! cred că me pot lăsa.

— „Nu, nu încă.

— „Și acuma?”

— „Nu încă.

— „D' aici voi cădea drept pe puncte.

— „D' aici vei cădea în mare.

— „Și d' aici?”

— „D' aici poți; dar nu perde timpul. Trece... va fi trecut. Voiagiu bun!”

e bine așa, și că va fi vai de comuna aceasta, dacă se va mai continua acest spirit îndrăcit și în viitor. La întrebarea că cine poartă vina? Noi credem că și unii și alții. Unii, că dau ansă prin lipsă de tact și nesocotință la certe și partide, ear alții că lipșiți de ori ce spirit împăciuitor alungă curentul și așa foarte periculos cu repediciune înainte către perire. Deed Ddeu se ne înșelăm, dar noi adevărul mărturisind, suntem îngrijați de viitorul acestei comune. Cu astfel de idei ne-am coborât în tăcere dela isvor și ne-am pierdut între casele îndesuite ale comunei.

Apa cristalină curgea șișăind între petricelele de pe mijlocul drumului și copilași frumoși în cămășuice albe se spălau desculți în apa cea cristalină a pârăului, care le oglindea trupșoarele în sute de reflecse. Trecând pe lângă ei, unii ne salutau cu glas mare, alții mai mici își ascundeau fețele în palmă și priveau cu sfială după noi. Pe la porțițe femeile și fetele formau cluburi mici, povestind cu multă vioiciune despre una și alta: toate sciau ceva nou, și toate ascultau la vorbele celeilalte, care răsămând mâna de obraz, le spunea ceva în taină mare, rugându-i ca nu cumva să divulge scirea. Răspunsul era se ntelege un „Doamne feresce”; ear după câteva minute toată ulița scia vestea cea secretă augmentată de fel de fel de comentare ciudate.

Am ajuns în piață; era pela 8 oare dimineața. Corpul pompierilor era adunat în piață și plecă în mers militar pe lângă sunetul dobelor către biserică. În scurt se reintoarse earăș, în frunte cu preoții îmbrăcați în ornament bisericesc și urmați de poporul credincios, care înșirat într-o ordine esemplară, patru cu patru, se apropia ca să petreacă pe Escelenția Sa la biserică. Înaintea casei protopopului, conductul se opri și preoții intrară. Poporul credincios cu copii de scoală formă un lung spalier care traversa mai toată piața. Toate erau în așteptare. Scurt după aceea începură cântăreții tropariul nașterii născătoareii de Ddeu, clopotele bisericilor acompaniau imnurile sârbătorești și convoiul plecă cu Escelenția Sa împreună. Tot între sunetele cloplotelor și între rënduri de femei ingenunchiate, a căror șir putem dice că era permanent, și-a continuat conductul calea până la biserica din „Brata,” sfințită acum patru ani de Escelenția Sa. Aici s'a sêvêșit îmbrăcarea și s'a luat antimisul bisericeii celei mari, unde avea să se sêvârșească liturgia cu sfințirea apei.

La biserica cea mare s'a celebrat apoi liturgia și sfințirea în toată strălucirea ceremonialului nostru de Escelenția Sa, care era asistat de tot același personal, ca și la privegh. În predica ținută de Escelenția Sa s'a accentuat dorința ca comuna aceasta, care are așa un trecut frumos și care în cele materiale și intelectuale e așa de înfloritoare, să se întărească din ce în ce și în cele ale buneii înțelegeri, reclamate de spiritul creștinismului. Cuvântarea fû ascultută cu multă luare aminte. Deed dl ca să fi pătruns în inima și conștiința acelora, la a căror adresă s'a rostit.

După serviciul divin notabilitățile venite din Sibiiu în frunte cu Escelenția Sa și fruntașii comunei Seliște au fost întruniți la un diner de gală la dl protopresbiter tractual Dr. N. Maier.

Pe la trei oare după prânz începû să se împopuleze de nou piața. Șurte negre pe iie albe și sovonele de mătasă pe capete ângerești... vai ce mai privești! Țiganul cânta pe țimbulumba sa cu atăta farmec și foc, încât nu e mirare, că în curând se încinse un joc în mijlocul târgului, care 'ți răpia ve-

derea ochilor. Toate mișcările acestor femei vestite pentru frumșeta lor, sunt așa de alese și fine, încât te încântă. S'a jucat o horă, învêrtite și „Romana”. Trebuie să mărturisesc, că n'am prea vêdut încă o „Romană” jucată cu atăta precisiune și fără de învâlmășala obicinuită, ce provine d'acolo că's foarte puțini cei ce sciu „Romana.” Dar aci o au jucat țeranii și țerancele astfel, — încât am rēmas uimiți.

Oare întregi am mai fi stat să privim. În zadar oara plecării a sunat și suspinând ne-am despărțit de frumoasa Săliște, de bravii sei cetățeni și..... de frumoasele ei fice.

Incepuse a se nsera. Soarele a apus lăsând ceriul acoperit de o culoare roșiatică. Norii de cătră apus formarēniște figuri fantastice pe firmament, cari ne legănau fantasia în tainice visuri, ear ropotul monoton al caretelor ne amortiau cugetele și obosiți de cele multe ce vêdurăm, am adurmit vișând de fericire.

Yff.

Correspondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

Stimate domnule Redactor! În Nrul 93, 1885 al prețuitului jurnal „Telegraful Român”, și anume sub rubrica „De-ale târgului” vi se scrie, că cojocarii din Seliște cu ocaziunea târgului de țară din S.-Sebeș ținut la 24 August a. c. ar fi fost tractați cu mare dispreț și asupriți într'un mod neomenos.

În S.-Sebeș e de altmintearea eschisiv treaba judeului de târg a îngriji de arondarea șatreilor, dar la întâmplarea cu numiții cojocari mi-am și eu partea mea. De aici poate a urmat că plângându-se cojocarii Selișteni în târgul Sibiiului din 14 l. c. — pre cum se dice — cu „multă amărăciune” asupra celor păite la S. Sebeș, au făcut — pre cum am înțeles — amintire și de numele meu, ca de a unui asupritor.

De oare-ce, mai cu seamă în timpul acesta de grea cercare pentru noi românii, publicul nostru e tare aplecat a crede multe din relele despre câte se publică, că sufer unii sau alții dintre români, în interesul adevărului me simț necesitat a rectifica celea publicate prin sus-atsina notiță.

E drept, că măiestrii cojocari din Seliște au trimis magistratului din S. Sebeș o cerere, ca să li se asigneze în târg un loc pentru ași ridica șetrele lor de vândare. Aceasta cerere, despre care eu mai nainte n'am avut nici o cunoștință, mi-a transpus o magistratul numai cu 48 oare înaintea târgului spre opinare. Venindu-mi deci aceasta cerere atât de târziu la mână, încât o rezolvare definitivă a ei până în ziua târgului nu mai era posibilă, dar totuș voină — batâr de o cam dată a face ce se poate, am chemat numai decât la mine pre judele de târg dl Frideric Ūveges ca să consultăm ce și cum să facem; dēnsul — asemenea ca român — a fost la moment de un cuget cu mine ca să păstrăm pentru Selișteni cutare loc de frunte aflător înmediat în apropierea cojocarilor din S.-Sebeș.

Aici e locul, unde — spre mai buna lămurire a stărei lucrului — trebuie să observe, că în S.-Sebeș (poate și pre airea) s'a observat din vechime următoarea modalitate:

Meserieșii din oraș ocupă la toate târgurile locul cel mai de frunte; după aceia urmează meserieșii străini, în ordinea după cum sunt orașele sau opidele lor de îndepărtate de S. Sebeș, sau după acel rang de preferință pre cum sunt preferiți și Sebeșenii în orașele sau opidele lor. Locurile odată ocupate și folosite într'un șir de ani, numai în casuri extraordinare se pot schimba. Deci meserieșii noi, cari

— Eată răspunsul contelui Charpentier, generale.

Și Mocquet întinse o scrisoare tatălui meu. Morquet totdeauna a cređut că a fost în lună.

Deși i s'a susținut de cătră cineva, că el nu a părăsit patul de loc și ar fi fost numai nălucire, el susținû și încă tare, că a făcut voiagiul, ce l-am istorisit.

Mocquet me avea foarte drag, mai cu seamă fiind că eu eram unicul, care nu îl rideam când îmi vorbia de vulturul resbunător, de omul din lună și de găscanul învêțat.

Eu nu îl rideam fiindcă îl credeam firm, că ar fi făcut voiagiul la lună și numai de una îmi părea rău: că nu l-am făcut și eu cu el.

— Dar fii liniștit îmi dicea Mocquet, dacă me voi mai duce, te voi lua cu mine și vom merge împreună.

Mocquet a murit fără să se mai ducă odată. Acuma dacă se află cine-va, care să caute un companion de călătorie pentru a merge la lună? Iată-me.

mai târziu au prins a cerceta târgul S.-Sebeșului, se înșiră în urma celorlalți.

Dar mai departe.

Mi-părusse bine că cu privire la tare mărșinul și de aceea necorespondătorul loc al cojocarilor, am putut de ocamdată, batâr în parte satisfăce dorinții Seliștenilor, și lucrul remasese întrâtata.

Dimineața în ziua târgului me tređesc acasă cu trei cojocari din S.-Sebeș, un român (care avea gura cea mai mare), un ungur și un sas, întrebându-me, că eu am dispus să-și ridice Seliștenii șetrele lor pre locul cutare de frunte, pre cari ei ca Sebeșeni au înaintea tuturor dreptul a'l ocupa? Eu le am răspuns că da! dar dacă dēnșii cualifică acel loc ca de frunte, apoi să se tragă dēnșii pre el și mutându-și și ceialalți șetrele lor, să va face în fine loc și pentru Selișteni. Pre unul dintre ei 'l scăpă gura a mărturisi, că marfa Seliștenilor se caută cu mult mai tare, decât a lor și dacă se vor pune Seliștenii lângă ei, apoi ei nu mai pot vinde nimica. Din aceasta am cunoscut starea lucrului. M'am dus numai decât la fața locului. Într'aceia însă judele de târg, ca să curme gălciava, care tot mai tare creșcea și să scape de insultele ce i se descărcău asupra capului din toate părțile, a căutat pentru Selișteni un alt loc, și anume nu într'o stradă ascunsă, ci tocmai în fața pieței celei mari, lângă casa din piață a covrigariului Kessler și nu în depărtare de ceialalți cojocari cu 2—3 sute de pași, dar nici cu 20 de pași; așa încât locul acesta era cu mult mai potrivit ca cel dintâi. Pre acest loc deci și ridicare Seliștenii șetrele lor, când am sosit eu în fața locului. I-am întrebat că mulțamiți sunt cu locul acela, — ei au răspuns: da! numai să dispui încă lărgirea călei către șetrele lor; ceea ce îndată am și făcut.

Interesându-me cu deosebire de cojocarii Selișteni, cari băgasă atăta groază în cei din S.-Sebeș, m'am dus după ameađi iar pre la ei și din nou i-am întrebat, că mulțamiți sunt cu locul, că la din contră să le facem pre viitor o rēnduială mai bună; ei mi-au răspuns: „da domnule, suntem mulțamiți și rugăm, ca să ai bunătate a ne păstra și pre viitor acest loc pre seama noastră.”

Acesta e adevărul curat și nici un cojocar din Seliște dintre cei ce au cercetat acel târg în S.-Sebeș, nu va fi în stare să-mi dică mie în față de va fi om de omenie, că lucrul nu stă așa.

Deci nu me pociu din destul mira, că ce a putut seduce pre cojocarii Selișteni la astfelu de scor-nituri vătēmătoare?

E frumos a fi meserieș bun și cu atât mai mult 'mi place și mie dacă e român, dar cu aceia încă nu e destul, ci un meserieș bun trebuie să aibă și caracter bun și să nu umble în public cu vorbe de nimic.

Eu și cu judele de târg am făcut ce am putut face cu pripă, numai ca să ajutăm și noi pre nesce întreprindători români; dar dacă din capul locului o astfelu de rēsplată avem, apoi pre viitoru vom lăsa, ca să le asigneze alții locul.

Ioan Piso,

director polițian în S. Sebeș și de presente deputat la universitatea fundului regiu în Sibiiu.

Varietăți.

(Alegere de medic). Dl Dr. S. Comșa a fost ales la Avrig sub președinea dlui pretor Fabrizious în 7/19 Sept. din partea românilor și a sasilor cu vot unanim de medic cercual.

* Pe Joi în 12 a l. c. inteligența română din loc este convocată la o conferință în localul casinei române. Obiectul acestei conferințe nu este cunoscut.

* (Convocare.) În urma propunerii comitetului central al reuniunii învățătorilor români gr. or. din districtul IV-lea Zarandto 31/5 a. c. Nr. 9, subscrișii ne ținem de datorință a convoca adunarea generală a subreuniunii II-a din tractul Geoa-giului I pe ȳilele din 22, 23 și 24 Septembre a. c. st. v. în comuna Hondol.

Obiectele de pertractare:

1. Manuarea condicelor scolare. 2. Pertractarea cuvântului „sac.” 3. Pertractarea piesei „Vulpea și racul.” 4. Subiectul și predicatul. Toate trei pe basa cărților de lectură I și II de I. Popescu. 5. Disertațiunea „Cari sunt urmările schimbărilor dese ale învățătorilor în scoala populară.” 6. Raport și propuneri presidiale. 7. Raportul cassariului. 8. Raportul bibliotecariului. 9. Propuneri eventuale.

Ropolu-mare, 6 Septembre 1885.

George Forraș,

președintele subreun.

Alesandru Vlad,
notariu.

Loterie.

Sâmbătă în 16 Septembre 1885.

Timișoara:	67	5	52	70	82
Viena:	31	2	45	13	76

Nr. 599.

[1153] 1—3

CONCURS.

Devenind vacant postul de învățetorească de lucru de mână și economie casei la școala capitală din Zernești, prin aceasta se descrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

În bani gata 200 fl., plătibili în rate lunare anticipative din fundațiunea „Comșa;” cortel liber în edificiul școlar și 12 metri lemne pentru ars.

Doritoarele de a compete la acest post vor trebui a documenta, că știu instrui copilele în lucrul de mână și economia casei, pentru care și vor așterne documentele de lipsă la subscrișul oficiu protopresbiterial până la termenul indicat. Vor fi preferite acele concurente, cari au absolvat vre-un curs preparandial.

Zernești în 29 August 1885.

În conțelegere cu comitetul parochial

Traian Mețian,
protopresbiter.

[1155]

1—3

Prolungire de concurs.

Fiindcă la posturile învățetoresci mai jos numite, din tractul protopresbiterial al Lupșei nu s'au aflat concurenți calificați, pentru așternerea petițiilor concursuale se prolongește termenul pre 25 Septembrie a. c. v.

1. La Ofenbaia, cu salariu în bani 100 fl., jumătate venitul cantoral, grădina de legumi și costul afară de cină.

2. Ocolişul mare în bani 230 fl., 20 ferdele bucate, 70 punți legumă și grădina de legumi.

3. Lupșa, în bani 250 fl. din cassa comunei.

4. Sălciva de sus, în bani 250 fl. din repartitie.

5. Mogoș-Miclesci, bani 200 fl.

6. „ Valea-bârnei în bani 100 fl. 141 lit. de bucate.

7. Mogoș-Mămăligani în bani 100 fl. 2 Hct. de bucate.

8. Runcul cu 134 fl., 15 ferd. bucate și 60 punți legumă.

9. Sartăș-Brăzești cu 200 fl.

10. Poșaga de jos cu 120 fl., 2 Hct. bucate, 60 punți legumă.

11. Valea-Lupșei cu 100 fl., 12 ferd. bucate.

12. Bedeleu 150 fl., 4 Hct. bucate, 90 punți legumă.

Afară de acestea cuartir și lemnele trebuincioase și 6 fl. spese pentru cercetarea reuniunilor.

Petițiunile au a se adresa la oficiul protopresbiterial al Lupșei în Ofenbaia (Offenbánya) instruite conform legilor din vigoare.

Ofenbaia, în 17 August 1885.

Ioan Danciu,
protopresbiter.

Nr. 451.

[1144] 2—3

CONCURS.

Pentru întregirea posturilor învățetoresci din parochiile mai jos însemnate a protopresbiteratului Bistriței, se descrie concurs cu termenul până la 25 Septembrie a. c. st. v.

a) Coșna, cu salariu de 200 fl. v. a. plătit din lada comunală, apoi cuartir și lemnele necesare spre încălzire.

b) Borgo-Suseni, cu salariu de 150 fl. v. a. plătit în rate lunare anticipative din fondul școlar.

c) Borgo-Joseni cu salariu de 240 fl. v. a. plătit din fondul școlar în rate lunare anticipative, apoi folosirea grădinei de lângă școală calculată în bani cu 60 fl., suma 300 fl. v. a.

d) Borgo-Rus, cu salariu de 200 fl. plătit din fondul școlar în rate lunare anticipative.

e) Blașfalăul de sus, cu salariu de 150 fl. v. a. plătit prin repartitie dela popor.

f) Galați, cu salariu de 200 fl. v. a. plătit prin repartitie dela popor.

g) Șieu-Sântu, cu salariu de 100 fl. v. a. plătiți prin repartitie dela popor, ear 50 fl. primiți ca ajutor dela Prea Ven. Consistoriu.

Doritorii de a obține unul din aceste posturi au de ași ascerne suplicile lor instruite conform legilor din vigoare până la termenul indicat la subsemnatul în Borgo-Bistrița p. u. B. Prund. Oficiul ppresbiterial gr. or. al tract. Bistriței.

Borgo-Bistrița în 10/22 August 1885.

În conțelegere cu comitetele școlare concernente.

Simeon Monda,
protopresbiter.

Nr. 180.

[1145] 2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea posturilor învățetoresci dela școalele populare greco-orientale din parochiile mai jos enumerate în protopresbiteratul Albei-Iuliei se descrie concurs cu termen de 30 zile dela I-ma publicare în „Telegraful Român.”

1. Geoagiul de sus cu leafă anuală de 300 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

2. Geomal cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

3. Gârbova de sus, cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

4. Hepria română cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente (școală comună cu greco-catolicii)

5. Ighiu (școală comună cu gr. catolicii.)

6. Ighiel cu leafă anuală de 160 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

7. Inuri cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

8. Cârna (școală comună),

9. Cetea cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc sufic.

10. Craiva, cu leafă anuală de 160 fl. cuartir și lemne de foc suficiente.

11. Cricău cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

12. Cristesci cu Tecesci leafă anuală de 160 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

13. Mesentea, cu leafă anuală de 100 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

14. Mihalt cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

15. Oarda de jos cu leafă anuală de 100 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

16. Păclișa cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

17. Ponor cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

18. Stremț cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

19. Telnă cu leafă anuală de 150 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

20. Teuț cu leafă anuală de 100 fl., cuartir și lemne de foc.

21. Tibru, cu leafă anuală de 160 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

22. Totoi, cu leafă anuală de 200 fl., cuartir și lemne de foc suficiente.

23. Valea Geogelului cu salariu anual de 150 fl. și lemne de foc suficiente.

24. Valea Uzei cu sat Rimeț Valea Inzelului, Olteni și Ripa Rimețului.

25. Brădesci cu Cheia Rimețului cu leafă anuală de 150 fl. cuartir și lemne de foc suficiente.

Doritorii de a ocupa vre una din aceste stațiuni învățetoresci se-și așternă petițiunile instruite conform legilor în vigoare la subscrișul până la termenul mai sus prefipt.

Oficiul protopresbiterial gr. or.

Alba-Iulia 7 August 1885.

Alecsandru Tordoșan,
protopresbiter gr. or.

Nr. 272.

[1135] 3—3

CONCURS.

Pentru întregirea postului învățetoresc dela școala română gr. or. din comuna Homorod, protopresbiteratul Geoagiului II, se descrie concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare.

Cu acest post este împreunat un salariu de 200 fl. v. a., ear victuale în valoare de 30 fl. v. a.; cuartir și lemne de încălzit.

Doritorii de a ocupa acest post, vor așterne suplicile lor, instruite în sensul stat org. și a normativului școl. la subscrișul oficiu protopresbiterial până la termenul mai susindicat.

Oficiul protopresbiterial gr. or. al Geoagiului II.

Săcărâmb 24 August 1885.

Sabin Piso,
protopresb.

Nr. 326.

[1131] 3—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de capelan, încuviințat în sensul părintescei rezoluțiuni consistoriale din 13 August a. c. Nr. 3585 B. pre lângă neputinciosul paroch Ioan Maximilian din Stupinile Brașovului, se descrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în aceasta foaiă.

Emolumentele sunt 1/3 parte din venitele parochiale ale acestei parochii de clasa a III-a și cuartir natural în casa parochială de lângă biserică.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și așterne suplicile lor instruite conform Statutului organic și Regulamentelor din vigoare la subscrișul oficiu protopresbiterial.

Comitetul parochial în conțelegere cu oficiul protopresbiterial.

Brașov, în 28 August 1885.

Oficiul protopresbiterial al Brașovului I.

Ioan Petric,
prot. ca adm. prot.

Nr. 235.

[1143] 2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea posturilor de învățetori la școalele confesionale gr. or. din mai jos însemnatele comune ale protopresbiteratului Ilia Mureșană se descrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român.”

1. Zam cu Tămășesci, salariu anual în bani gata 150 fl. v. a., 65 măsuri cucuruz în boambe 78 fl. v. a., 15 măsuri grâu în boambe 30 fl. v. a., pentru 8 orgii lemne de foc 48 fl. v. a.

Compute toate la olaltă dau suma de 306 fl. v. a.

2. Ilia-Mureșană, cu salariu anual de 250 fl. v. a., cuartir și lemne pentru foc.

3. Glodgilesciu, cu salariu de 200 fl. v. a., cuartir și lemne.

4. Uleș, cu salariu anual de 150 fl. v. a., cuartir și lemne pentru oc de ajuns

5. Certejul de jos, cu salariu anual de 200 fl. v. a., cuartir și 4 orgii lemne.

6. Gothatea, cu salariu anual în bani 40 fl. v. a., 9 1/2 jugere pământ arătură și fenaț — grădina de legumi — pământurile se află tot pe loc șes clasa I-II, care pământuri aduc venit anual de 160 fl. v. a., în total 200 fl. v. a., cuartir și lemne pentru foc.

7. Almașel, cu salariu anual de 150 fl. v. a., cuartir și lemne pentru foc.

8. Godinesci cu Petresci, salariu anual 200 fl. v. a., cuartir și lemne de ajuns.

Cererele concursuali instruite conform legilor din vigoare sunt a se așterne subsemnatului oficiu protopresbiterial până la termenul susindicat.

Gurasadului, în 13 August 1885.

Oficiul protopresbiterial gr. or. a tractului Ilia-mureșana — în conțelegere cu comitetele parochiale.

Alecsiu Olariu,
adm. prot.

Nr. 414.

[1142] 2—3

CONCURS.

Pentru întregirea postului de învățetoriu la școala poporală greco-orientală din Cuciulata se descrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Alesul de învățetoriu are de a servi Dumineca și sârbătoarea ca cantor în una strănă din biserică.

Emolumente:

Salariul anual 160 fl. din repartitiune și un alt ajutoriu de 40 fl., suma 200 fl.

Cuartir liber în edificiul școlii și lemne de încălzit.

Doritorii de a ocupa postul acesta, au a-și așterne suplicile lor instruite conform prescriptelor în vigoare pentru învățetori oficiului protopresbiterial al Făgărașului în Făgăraș, în termenul susindicat.

Făgăraș, 12 August 1885.

În conțelegere cu oficiul parochial gr. or. din Cuciulata.

Iuliu Dan,
adm. prot.

Nr. 305.

[1134] 3—3

CONCURS.

Pentru întregirea posturilor învățetoresci dela școalele române gr. or. din comunele mai jos însemnate din protopresbiteratul Cămpeni, se descrie concurs a doua oară cu termen până la 15 Septembrie a. c. st. v.

1. Sohodol, un post de învățetoriu cu un salariu de 300 fl. solvit în pătrare de an din repartitie, cuartir și lemne de încălzit.

2. Vidra de sus, un post de învățetoriu cu un salariu de 250 fl., solvit în rate lunare din fond și repartitie, cuartir și lemne de încălzit.

Doritorii de a ocupa vr'unul din aceste posturi au ași trimite cererile lor concursuali instruite conform legilor din vigoare, până la termenul indicat mai sus, la oficiul protopresbiterial gr. or. al Cămpenilor în Cămpeni (Topánfalva).

În conțelegere cu comitetele parochiale respective.

Oficiul protopresbiterial gr. or. al Cămpenilor, ca inspectorat districtual confesional.

Cămpeni, 26 August 1885.

Romul Furduiu,
protopresbiter.

Nr. 513.

[1154] 1—3

EDICT.

În sensul grațioasei rezoluțiuni consistoriale din 31 Iuliu a. c. Nrul. 2968/885, se citează prin aceasta Iordache Popoviciu din Bod, locuitor în timpul din urmă în Hălhiu, carele mai bine de 3 ani a părăsit cu necredință pe legiuita sa soție Elena G. Tanase, a se înfățișa la subscrișul for matrimonial în termen de un an și o zi dela data de jos, căci la din contră se va pertracta cauza sa matrimonială în absența sa.

Brașov, în 21 August 1885.

Scaunul protopresbiterial al Brașovului I.

Ioan Petric,
adm. protop.